

1. Posvetitev sveti Družini (14. 5. 1951)

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Odlok, s katerim je bil dokončno
odobren Opus Dei in njegovo
Posebno pravo, na kratko omenja
rast Dela v letih od 1947, ko je bila
izdana apostolska konstitucija
Provida Mater Ecclesia, do 1950. V
teh dobrih treh letih se je, kot je

zapisano v uvodu tega odloka, pokazal izreden razvoj Opus Dei. Najprej glede števila članov, kajti »po božji dobroti se je pomnožilo kakor drobno gorčično zrno, vsejano na Gospodovo polje, ki raste, dokler ne postane veliko drevo«. Nato pa še »kar zadeva ozemeljsko razširjenost, saj trenutno šteje več kot stotino centrov, porazdeljenih po različnih državah«. ^[1]

Za širjenje po drugih državah v Delu niso bile potrebne posebne priprave. Poleti 1948, kot že rečeno, se je nekaj mladih študentov udeležilo izobraževalnih tečajev v hiši Molinoviejo. O teh mladih je oče pisal onim v Rimu: ***Tukaj je skupina Portugalcev, Italijanov in Mehičanov, ki bodo, če jih bomo mi znali spodbuditi, postali trden in svet temelj.*** ^[2] In dejansko so se do jeseni 1949 nekateri izmed njih že za stalno preselili v tujino in razširili svojo navzočnost na pol ducata novih

držav. Niso imeli drugih sredstev razen tega, kar so mogli zaslužiti z opravljanjem svojega civilnega poklica, kar je običajen način za gmotno vzdrževanje apostolskih dejavnosti Dela. Toda začetki, kot bomo videli kasneje, so bili zelo težki. ***In paupertate et laetitia*** [v uboštvu in veselju], je oče zapisal v palermski dnevnik. In kot je bilo mogoče predvideti, so v Palermu že čez nekaj dni naleteli na prve težave. Oče jih je opogumljal in ponavljal svoje geslo o svetem veselju:

Veselim se vašega veselja. Za kaj drugega ni razlogov. [...] Kar potrpežljivo. Ustanavljanje naših hiš – enako je bilo z ustanovitvijo Dela – je takšno: bogastvo uboštva, božja volja ter naš odziv z vso dušo in z vsemi čuti in z vso močjo!^[3]

Poleg Italije in Portugalske, kjer je Jožefmarija pri začetkih osebno sodeloval, so se njegovi otroci najprej

nastanili v Veliki Britaniji, na Irskem, v Mehiki in Združenih državah ter leta 1950 v Čilu in Argentini. Širjenje se je začelo z Evropo. Okrog božiča 1946, 28. decembra, je v London prispel mlad raziskovalec, biokemik, Juan Antonio Galarraga, toda ne v samotnem pohodu, kajti ***tisti, ki bodo šli v London***, je nekaj dni poprej zapisal oče, ***morajo misliti na Dublin in na Pariz. Nujno je pripraviti stvari v vseh treh državah.***^[4]

Oktobra 1947 se je začelo v Dublinu in v Parizu. Na Irsko je odšel inženir José Ramón Madurga, ki se je kmalu poklicno ustalil. In ni minilo veliko časa, ko je ustanovitelj lahko spregovoril o tem, kar je imenoval ***irski čudež***. Tako se je izražal, ker je še pred prihodom kakšnega duhovnika Dela na otok Gospod že poslal več Ircev in Irk v to porajajočo se apostolsko dejavnost.^[5]

Začetki v Parizu so imeli drugačno predzgodovino. Oče je na to spomnil, ko je blagoslov za srečno pot podelil Fernandu Maycasu in dvema študentoma, Álvaru Calleju in Juliánu Urbistondu, ki sta ga spremljala. V spomin jim je priklical, kako so se pripravljali že junija 1936 in kako je izbruh španske državljanske vojne tisti načrt v temelju onemogočil. Toda niti ustanoviteljeve molitve niti njegovo mrtvičenje za apostolat v Franciji ni bilo prekinjeno. V Pariz so kot relikvijo odnesli kos mrtvaškega prta Isidora Zorzana, ki jim ga je oče izročil, da bi njegovi priprošnji zaupali to apostolsko pustolovščino.^[6]__

Kot je pravilno razmišljal oče, je bilo za »skok čez lužo«^[7] potrebno predhodno seznanitveno potovanje. Ta naloga, da prečka Atlantik in prepotuje dobršen del držav ameriške celine, je pripadla Pedru Casciaru.^[7]__ Ob povratku v Španijo je

očeta obvestil o svojem pohodu po različnih deželah in ustanovitelj se je odločil začeti z Mehiko in Združenimi državami. Že 18. januarja 1949 je bil Pedro nastanjen v mehiški prestolnici, 19. marca pa je mehiški nadškof daroval mašo v prvem centru Opus Dei v Ameriki.^[8]__

Nekaj tednov poprej, v četrtek, 17. februarja, je v New York prispel José Luis Múzquiz, ki ga je spremljal Salvador Martínez Ferigle. Ko sta odhajala iz Madrida, jima je oče s težkim srcem, ker jima ni mogel dati kakšnega dolarja, dejal: ***Sinova moja, ničesar vama ne morem dati. Samo svoj blagoslov.***^[9]__ Nato je dodal še nasvet: ***Treba je postati zelo ameriški, z dobro voljo, veseljem in nadnaravnim pogledom.*** Svojima sinovoma je izročil nekaj dragocenejšega od denarja. Darilo je bila Marijina podoba, majhna slika, ob kateri so potekali krožki in srečanja v sobi

hotela Sabadell v Burgosu, kjer so živeli leta 1938, med špansko državljansko vojno.^[10]

Z veseljem bi jih ustanovitelj spremljal na potovanju in z njimi delil božanske pustolovščine prvih trenutkov. Kolikokrat se je, ko je pisal prvim, ki so stopali na tla kakšne daljne dežele, njegovo srce vnelo in so mu na misel prihajali oddaljeni spomini, ki so v njegovi duši vzbujali sveto nevoščljivost.^[11] Zato je ob pošiljanju svojih otrok v tujino to vselej storil v okviru pravilne apostolske perspektive:

Vem, da orješ ledino v tistem ogromnem mestu. Spremljam te in te priporočam Bogu, kajti s svojo zvestobo in s svojim delom boš dosegel, da se bo kasneje tam vršilo veliko delo za duše. Včasih vam zares zavidam in to me spominja na tiste prve čase, ki so bili prav tako junaški.

[12]

Oče je z obrežja sedanjosti in v premišljevanju načina, kako je Delo prihajalo na svet, videl, da so njegovi otroci trdni, da jih varuje Devica Marija. In če so kdaj zagrešili kakšno drobno neprevidnost ali napako, je to Gospod uporabil za to, da bi pridobili izkušnjo ali da bi jim dal več zrelosti. Ali ni enako ravnal z njim, ko ga je ničkolikokrat presenetil z neslutenimi odkritji božje previdnosti? Od daleč je ustanovitelj svoje otroke noč in dan ščitil z molitvami. Usmerjal je njihovo nepotrpežljivost, jih bodril v njihovih naporih, spremljal v osamljenosti.^[13] Občutek hladne samote je bil brez dvoma najtrša preizkušnja. Zato je bil ves čas duhovno navzoč ob tistih svojih otrocih, ki so bili brez družbe v oddaljenih deželah:

Predragi Londončani, jim je pisal iz Rima. Kolikokrat vas omenjamo v tej hiši! Vaša pisma prebiramo znova in znova in vedno se zdijo prekratka.^[14]

Vem za tvojo samoto, pravi nekemu drugemu osamljencu v Čilu, ki je le navidezna (z vso močjo te spremljamo!).^[15]___

Vsi so bili na krovu istega podviga, tega so se zavedali. Toda niso bili vsi prekaljeni v trdih preizkušnjah, ki jih je ustanovitelj še predobro poznal, niti niso imeli potrpljenja, da bi mirno čakali na zaželene sadove, ki niso in niso hoteli priti. Spričo te kasnitve so postajali živčni in pozabljali, da je pred sejanjem potrebno opraviti **blagoslovljeno delo oranja**,^[16]___ po setvi pa je treba pustiti času čas, da seme požene korenine, zraste in gre v klasje. Ustanovitelj jim je to neutrudno ponavljal:

Bodite zadovoljni: oranje ledine je resna stvar ... za možakarje, kakršni ste vi!^[17]___ je pravil tistim v Parizu; in one v Združenih državah je ravno tako skušal spodbujati:

Oranje ledine – zavidanja vredno delo! To sem vam že večkrat povedal, še toliko bolj pa velja, če se približuje nagla in obilna žetev, kot se bo zgodilo tam.^[18]_____

Ponekod je bila zemlja izjemoma mehka in ugodna. Komaj so minili trije meseci od njihovega prihoda v Mehiko, jim je oče že pisal iz Rima:

Zelo sem zadovoljen z vami. In ker je ta zemlja plodna, pričakujemo žetev skoraj takoj po setvi.^[19]_____

Toda kljub nadnaravno smiselnim nasvetom, ki jim jih je oče dajal o oranju ledine in o vaji v potrpežljivosti, se je njegovim otrokom, mladim ljudem, tista naloga zdela počasna. Zato je ustanovitelj, ki je na svojih ramenih nosil težek plašč gmotnih obveznosti in nujnosti dela za duše, moral stalno brzdati svojo lastno in njihovo nepotrpežljivost. V takšnem tonu je minevalo tisto v meglo ovito in skromno obdobje

prvih let širjenja, predno je Gospod poslal lepo peščico ljudi, ki so zaprosili za sprejem v Opus Dei:

Rim, 20. junij 1950

Predragi, naj Jezus blagoslovi te sinove v Veliki Britaniji.

Znova in znova prebiram vaša pisma, vselej v hrepenenju, da v teh deželah kmalu zaveje nov veter. Molíte za vse to in imejte malenkost potrpežljivosti.

Medtem pa bodite zelo enotni, dobro mi izpolnjujte norme in bodite prepričani, da je vaše sedanje, zastrto in neobsežno delo nepogrešljivo za to, da nastopijo druga obdobja.

Zelo si vas želim videti, zelo!

Tukaj vse poteka zelo dobro, ampak počasi. Tako vam dajem zgled potrpežljivosti.

Pošiljam vam močan objem in
blagoslov vašega očeta,

Mariano.^[20]

Jožefmarija, ki je imel dolgo, skoraj
četrto stoletja trajajočo izkušnjo z
ustanavljanjem, je pričakoval, da bo
Gospod njegove otroke blagoslovil s
križem, kajti to je bila v Opus Dei
normalna pot. Seveda so se pojavljale
manjše težave, **sitnosti in
malenkosti** jih je imenoval oče, ne
da bi jim pripisoval večjo težo.
Vendar jim je vnaprej naznanil, da
na njihovi poti ne bo manjkalo
velikih ovir. Po **irskem čudežu** na
primer, ki se je nepričakovano
razcvetel, je kmalu prišlo trnje, kot
priznava oče svojim hčeram na
Irskem v pismu junija 1950:

Predrage, resnično sem vam
hvaležen za vaša pisma, ki jih vedno
berem z velikim veseljem. Imel sem
priložnost izvedeti za majhno
neprijetnost, ki se vam je zgodila. Ne

veste, kako sem se razveselil ob misli,
da Gospod dopušča, da končno (!)
začenjate malce trpeti za svoj poklic.
[21]

Kot vidite, nima stvar sama po sebi nobene teže, je nadaljeval oče. To so bile tolažilne besede, kajti trpljenje njegovih hčera na Irskem je trajalo dolge mesece. Čez leto dni jim je znova pisal o isti zadevi:

Rim, 23. april 1951

Naj mi Jezus obvaruje te hčere na Irskem.

Predrage, zelo sem zadovoljen z vami in prepričan, da je zadovoljen tudi Gospod.

Bodite vesele. Kadar sledimo Jezusu, je vedno treba računati s kakšnim blagoslovljenim nasprotovanjem. In tole tukaj je prav majhno.

Bodite zveste in kmalu bo šel oblak mimo.

Kako veliko in kako dobro je vse, kar pričakujemo od te preljube Irske za služenje naši materi Cerkvi in za širjenje Kristusovega kraljestva!

Naj vas vedno vodi presveta Devica Marija in tako boste, kot od nas želi Delo, sejalke miru in veselja.

Blagoslov vašega očeta,

Mariano

Pošiljam vam podobo naše Gospe, ki vam jo bodo izročili s tem pismom.^[22]

Zmedo, ki je bila srž tistega nasprotovanja, sta razpršila tek časa in ustanoviteljeva razumnost.

Zadeva je bila jasen primer težav, ki so jih imeli nekateri redovniki – v tem primeru dublinski nadškof – z razumevanjem sekularnega značaja Opus Dei in novosti, ki so jo v

zgodovini Cerkve predstavljale svetne ustanove. S tem ko je zadevo ocenil kot **majhno nasprotovanje**, je ustanovitelj svoje hčere in sinove spodbujal, naj ne izgubijo veselja, naj se ne pregrešijo zoper ljubezen in naj se vzdržijo obsojanja.^[23]_____

Glede težave, ki jo je na Irskem povzročala negativna drža monsinjorja McQuaida, jim je svetoval potrpežljivost: **Bodi miren! Ne pozabi**, je opominjal enega izmed njih, **da Gospod piše naravnost po krivih črtah.**^[24]_____

* * *

Lahko rečemo, da je bila z odlokom o dokončni odobritvi zaključena še ena etapa v zgodovini Opus Dei. Toda cerkvenopravna pot, ki jo je ustanovitelj prehodil s svojo čredo – če se ozremo nazaj in pogledamo v prihodnost –, je bila nenehno popotovanje. V tem trenutku se je kot popotnik nahajal med svetnimi

ustanovami, vendar je bil odločen to družbo zapustiti ter iti svojo pot, ko bo nastopil primeren trenutek za pridobitev pravne oblike, ki bi popolnoma ustrezala teološki in pastoralni naravi Opus Dei.

Kakorkoli že, v tistih dneh je bilo obzorje jasno in Jožefmarija je bil videti zadovoljen, še zlasti, ker je razrešil vprašanje svetnih škofijskih duhovnikov.^[25] Vendar je v njegovi korespondenci včasih najti tudi kakšno opazko o utrujenosti.^[26]

Ko je Jožefmarija leta 1946 prispel v Rim, je bila njegova duša izžeta in ni vedel, kaj ga čaka. Njegova usoda je bila vztrajno bojevanje, vse do konca njegovih dni, ko si je skušal utreti pot med cerkvenopravnimi ustanovami. Zato je bilo razumljivo, da je ta nepretrgana napetost duha, skupaj z očitno izčrpanostjo telesnih moči, povzročila še bolj prikrito razjedo v duši ustanovitelja, ki priznava, da so okoliščine zahtevale ***krepost***

potrpežljivosti do najbolj junaške stopnje.^[27] Marljivo urjenje v tej kreposti je bilo tako stalno, da je napolnjevalo vse dni njegovega življenja. Namreč iz tega ali onega razloga mu nikdar ni manjkalo priložnosti, da se krščansko izkaže v tej vrlini, še posebej v dolгих obdobjih, ko je bil potreben počitka.

Reklo, da Gospod po krivih črtah piše naravnost, se mu je močno vtisnilo v spomin kot posledica bolečih osebnih izkušenj in kot izraz neke božje logike, ki se ne sklada vedno s človeško pametjo. Med reki, ki jih je pogosto ponavljal in jih poskušal vsaditi v svoje duhovne otroke, je eden še posebej sladek in ljubezniv. In sicer tale: da staršem dolgujemo življenje in ***devetdeset odstotkov poklica.***^[28] Razen tega pravilno urejena ljubezen človeka spodbuja, da ljubi in udejanja četrto zapoved, ***presladko zapoved dekaloga.***^[29]

Komaj nekaj tednov po tem, ko je bil Opus Dei dokončno odobren, so se spet začeli napadi, ki so domove oropali miru in **presladko zapoved** spremenili v morje gorja.^[30] Šlo je za stare metode, uporabljene že v Španiji. Ustanovitelj je leta 1950 ravno dosegel dokončno odobritev s strani Svetega sedeža in zdelo se mu je samoumevno, da bodo s tem napadi na Delo prenehali. Vendar se je motil. Čez nekaj mesecev so se nekdani obrekovalci zopet vrnili ter zasejali preganjanje in zmedo po družinah članov Opus Dei v Italiji. Po tem prvem napadu je prišla še bolj zvijska spletkarja; in ker je tudi ta zaseda propadla, so bili znova organizirani napadi, vendar to ni zaustavilo nagle in neprekinjene širitve Dela.

Pred temi dogodki so mladi študentje, ki so obiskovali *Pensionato*, srečno živeli ob očetu, ki je z družinami svojih duhovnih otrok

vzdrževal stike, polne človeške in nadnaravne naklonjenosti.

Ustanovitelj je želel, da se starši dotaknejo in prepojijo z družinskim duhom, ki je vladal v Opus Dei.

Čudovito je bilo videti ljubeznivost ustanovitelja, ki je sredi svojih mnogih zaposlitev in obremenitev skušal družinsko toplino Opus Dei deliti s starši, tako da jim je pošiljal novice o njihovih otrocih ter jih prosil za sodelovanje in molitve, da bi začutili Delo kot nekaj svojega, kar je resnično bilo.

Ta rahločutna zaupnost v stikih z družinami njegovih duhovnih otrok je jasno vidna v njegovem dopisovanju. Tule je pismo neki materi, leto dni po tem, ko je njen sin, Mario Lantini, zaprosil za sprejem v Delo:

Nadvse cenjena gospa!

Prejel sem vaše prijazno pismo in se vam iskreno zahvaljujem za vaše

besede, še zlasti za vaše molitve, ki so brez kakršnegakoli dvoma najboljše darilo, ki ga tako vi kot vaš soprog lahko izročite Opus Dei in njegovim članom.

Prav zares mi je v zadovoljstvo poklic vašega sina Maria in se zanj zahvaljujem Bogu. Vedno dela z veseljem in navdušenjem nekoga, ki služi Gospodu. Ko gledam vašega sina, sem primoran pomisliti na dobroto staršev, katerim delno dolguje svoj poklic.

V prošnji, da Gospodu še naprej priporočate Opus Dei, vas pozdravlja in blagoslavlja

Josemescrivá de B.^[31]

Ko so se iz *Pensionata* začela apostolska potovanja v različna italijanska mesta, se je povečalo tudi število ljudi, ki so se v Rimu vključevali v Delo. Aprila 1949 je za sprejem v Opus Dei zaprosil

južnoameriški študent, Juan Larrea, čigar družini ni bila povšeči sinova odločitev.^[32] Morda zaradi nepoznavanja tega, kar je Opus Dei v resnici bil, ali pa ker je takšna odločitev prekrižala družinske načrte in želje. O dogodkih pripoveduje Juan Larrea:

»Takrat je bil moj oče ekvadorski veleposlanik pri Svetem sedežu in mi je rekel, naj se o tej zadevi posvetujem z msgr. Montinijem, namestnikom v državnem tajništvu. Govoril sem z msgr. Montinijem, mu povedal svojo zgodbo in po dolgem ter prijaznem pogovoru mi je msgr. Montini dejal: 'Vašega očeta bom pomiril.' Čez nekaj dni je sprejel mojega očeta in mu povedal, da je govoril s Pijem XII. in da mu je ta rekel: 'Povejte veleposlaniku, da za njegovega sina ni boljšega mesta od Opus Dei.'

Dvajset let pozneje, ko sem bil že škof, sem obiskal msgr. Montinija, ki je bil takrat papež Pavel VI., in me je prijazno spomnil na prej opisano avdienco.«^[33]

Drugačen pa je bil pristop tistih staršev, ki so odločitvi svojih otrok nasprotovali zaradi spletkarjenja ljubosumnih ljudi. Ti so najprej v družinskem krogu zanetili nezadovoljstvo, nato pa to privedli do odprtega nasprotovanja znotraj domačega ognjišča. Ustanovitelj je gojil upanje, da bodo z odlokom *Primum inter* tovrstna nasprotja odpravljena. Vendar dejstva tega niso potrdila.

Meseca aprila 1949 je za sprejem v Delo zaprosil enaindvajsetletni mladenič, ki je obiskoval Villo Tevere. Ime mu je bilo Umberto Farri. Na ustanoviteljevo željo je šel leta 1950 v Milano in se novembra 1951 vrnil v Rim. Medtem je njegov

oče, gospod Francesco Farri, vzpostavil stik s starši drugih študentov, ki so tako kot njegov sin Umberto zaprosili za sprejem v Opus Dei in so zahajali v Villo Tevere. Vse se je zgodilo v takšni naglici, da je škoda, povzročena na prisrčnih odnosih med starši in otroki v nekaterih družinah, izgledala nepopravljiva. Še zlasti ko je naposled gospod Farri, po nasvetu in usmeritvi jezuitskega patra A. Martinija, sestavil protestno pismo, naslovljeno osebno na njegovo svetost Pija XII. Besedilo je bilo datirano s 25. aprilom 1951 in je vključevalo podpise petih staršev članov Opus Dei.^[34]_____

»Sveti oče,« se je glasil začetek dopisa,

»v sinovskem zaupanju prihajajo k nogam vaše svetosti glave nekaterih družin in sporočajo, da je bil mir, ki so ga uživale do leta 1947, potem

prekinjen in skaljen zaradi resnično hudega razloga.

Ta utesnjujoča situacija je posledica dejstva, da so mladi iz teh družin pričeli zanemarjati družinske dolžnosti do svojih staršev in sorodnikov; nekateri izmed teh mladih pa tudi svoje študijske obveznosti, ki so se jim prej posvečali z marljivostjo in dobrimi rezultati. Vse to je izvor posledičnega prevrata v njihovi pripravi na življenje ter v zvestobi in iskrenosti njihovega obnašanja do njihovih staršev in duhovnih očetov, pri čemer so se oddaljili od človeških in krščanskih načel, na katerih je bilo osnovano vzdušje njihovih domov ter verskih združenj, ki so jih poprej obiskovali.«^[35]

V nadaljevanju zapisa izpostavijo svoje dvome o poklicanosti njihovih sinov v Opus Dei, »kajti vsi dogodki so se odvijali v vzdušju, ki se ne zdi

primerno zvestobi božjemu duhu, predvsem pa ni zagotovila, da duše teh mladih niso bile umetno privedene do sprejetja odločitve, na katero niso bili pripravljeni«.

Zaradi tega, kot pravi obtožba v pismu, se je vest staršev na silo znašla v tesnobi in oni sami so »zaskrbljeni zaradi izgube moralnih vrednot pri njihovih sinovih«.

Najbolj pa nas zaposluje misel, pravijo v nadaljevanju, da člani ustanove Opus Dei »izvajajo dejavnost prozelitizma s postopki, ki ne ustrezajo tradiciji lojalnosti in jasnosti Cerkve na tem področju«. ^[36]

»Družine,« je zapisano na koncu, »upajo in prosijo, da se jih potolaži v tej situaciji, ko je njihov notranji mir porušen. Ne nameravajo nasprotovati zakonitim hrepenenjem in morebitni poklicanosti svojih otrok, vendar pa prosijo, da se vrnejo k svojemu študiju, da bi ga lahko

dokončali v normalnem okolju, v katerem se je odvijalo njihovo življenje, ter potem ko se bodo posvetovali z učenimi, pobožnimi in izkušenimi ljudmi, sprejmejo svojo dokončno odločitev.«^[37]

Dopis je predrzna obtožba apostolata Opus Dei in dejanje hudega pritiska na papeža v zgodovinskem trenutku, ko je ravno leta 1950 na dokončen način odobril Delo, zato da bi dal začutiti težo svoje vrhovne oblasti.

»To, sveti oče,« se glasijo sklepne besede, »vas na vso moč prosijo in upajo od vaše očetovske dobrote doseči.« Nato sledi datum: Rim, 25. april 1951, in podpisi petih prosilcev.

Kakšen je bil očetov odziv, ko je to izvedel? Jožefmarija je, tako kot je storil leta 1941, prosil svoje otroke, naj molčijo, molijo, se nasmehnejo in delajo.^[38] In oni so v pokorščini strogo sledili tem smernicam ter v duši utišali žalostne dogodke

preganjanja. Tako da, kot pripoveduje Mario Lantini, njihove osebne izkušnje niso prišle na dan vse do trenutka, ko so bili na vrsti za pričanje pred sodiščem v postopku za ustanoviteljevo beatifikacijo, trideset let pozneje: »Dodati moram,« je izjavil leta 1983, »da sem o vsem tem danes spregovoril prvič, in to z bolečino, saj nam je msgr. Escrivá vedno na izrecen način prepovedoval govoriti o tem, da se ne bi pregrešili zoper ljubezen, tudi če bi šlo samo za pogovore med nami, kakor je zapisano v neki točki *Poti*(št. 443): ***Če ne moreš pohvaliti, raje molči.*** Zato dogodki, ki sem jih doživel, znotraj Dela niso poznani in so zanje vedele samo vpletene osebe, ustanovitelj in gospod Álvaro, ki je bil takrat regionalni vikar v Italiji.«^[39]

Álvaro prav tako trdi, da od očeta ni slišal »niti ene same obtoževalne besede zoper obrekovalce, niti v najtežjih trenutkih«.^[40]

Očetov odziv je bil zaupno iskanje zatočišča v Gospodu. Vzel je listič papirja in zapisal: ***Postaviti družine naših pod varstvo svete Družine, Jezusa, Marije in Jožefa, da bi mogle izkusiti tisti gaudium cum pace, ki vlada v Delu, in da bi od Gospoda prejele ljubezen do Opus Dei.***^[41]_____

Istega leta, 1951, je v pismu svojim sinovom in hčeram za trenutek spomnil na tisti nesrečni dogodek:

Sedaj bi vam želel povedati, pravi v pismu, o podrobnostih posvetitve Dela in družin vseh članic in članov sveti Družini. Posvetitev je bila opravljena 14. maja letos v kapeli – ki se zato odtlej imenuje Kapela svete Družine –, ko je bila še brez zidov, med ostanki desk in žebeljev, med kosi opaža, ki je držal skupaj beton v tramovih in ostrešju, da bi se strdil. Ohranjenih je nekaj natančnih zapisov, ki so bili sestavljeni takrat,

zato na tem mestu ne bi zgubljal veliko besed. Rad bi vam povedal, da je bilo nebo moje edino pribežališče, kamor sem se mogel zateči pred hudičevskimi naklepi – Bog jih je dopuščal! – nekih brezobzirnežev, ki so nekaj staršev pripravili do tega, da so podpisali laži poln dokument, ter dosegli, da je končal v rokah svetega očeta. Jezus, Marija in Jožef so poskrbeli, da je oblačnost prešla, ne da bi se usula toča: vse se je razjasnilo.^[42]_____

Takoj je bilo čutiti učinek prošnje k sveti Družini. Še v istem tednu, ko je bilo pismo izročeno papežu, je od njega odstopil eden izmed podpisnikov.^[43]_____ Preostali so hitro spoznali, kako neutemeljena je bila »utesnjujoča situacija«, o kateri je govorila obtožba. V prihodnje niso svojim sinovom postavljali nikakršnih ovir in Gospod je tem domovom povrnil mir. Obdolžitve, predstavljene njegovi svetosti, so se

razpršile, ker so bile brez teže, in Jožefmarija se je iskreno veselil, ko je videl, kako v družinah njegovih duhovnih otrok raste naklonjenost do Opus Dei.^[44]_____

Od leta 1951 se vsako leto obnavlja ta posvetitev, pri kateri se prosi, kot pravi besedilo obrazca, da bi Bog starše, brate in sestre članov Opus Dei napolnil z blagoslovom ter da bi se približali tej veliki družini, Delu:

»Nakloni jim, Gospod, da bodo vsak dan bolje spoznavali duha našega Opus Dei, kamor si nas poklical zaradi služenja Tebi in našega posvečevanja; vlij jim veliko ljubezen do našega Dela; daj, da bodo v vedno jasnejši luči razumeli lepoto našega poklica, da bi čutili sveti ponos, ker si nas izbral, in da bi znali biti hvaležni za čast, ki si jim jo izkazal. Blagoslovi še posebej sodelovanje, s katerim pomagajo našemu apostolskemu delu, in napravi jih vedno deležne

veselja in miru, ki nam ga Ti daješ kot nagrado za našo izročitev.«^[45]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Odlok *Primum inter* (16. 6. 1950), v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 31*, str. 544–553, 235.

[2] Pismo iz Molinovieja (Ortigosa del Monte, Segovia) članom Dela v Rimu, EF-480901-2.

[3] Pismo članom Dela v Palermu, EF-491121-1.

[4] Pismo članom Generalnega sveta, EF-461206-2.

[5] Prim. José Ramón Madurga Lacalle, PM, l. 291; Juan Antonio

Galarraga Ituarte, RHF, T-04382, str. 2.

[6] Prim. Fernando Maycas Alvarado, RHF, T-06140, str. 1–2.

[7] Prim. Pismi iz Madrida in Rima Pedru Casciaru Ramirezu, EF-480418 in EF-480616; Pismo članom Generalnega sveta, EF-480311-2.

[8] Prim. Pismo iz Madrida članom Dela v Mehiki, EF-490213-1; in Pedro Casciaro Ramírez, *Sum.* 6346–6347. Takrat je bil nadškof primas Mehike msgr. Luis María Martínez. Center Opus Dei je bil na Londonski ulici 33.

[9] José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 46. Prim. tudi Pismo iz Madrida članom Dela v Mehiki, EF-490213-1.

[10] To Marijino sliko so postavili v prvo kapelo, v Woodlawn Residence v Chicagu. Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 46.

^[11] Prim. Pismo iz Madrida članom Dela v Mehiki, EF-490213-1.

^[12] Pismo Joséju Manuelu Barturenu Palaciosu, EF-551030-1.

^[13] Čeprav si je ustanovitelj prizadeval, da bi šlo v nove države že na začetku več ljudi skupaj, so bili dejansko nekateri brez družbe, npr. José Ramón Madurga Lacalle, kateremu piše: ***Čeprav si v tem prvem obdobju osamljen – ne, sam –, mora ta osamljenost, ki jo doživljaš v nadnaravnem duhu, biti trden temelj za prihajajoče delo*** (Pismo iz Madrida, EF-481109-1). Sama sta bila José María González Barredo v Chicagu (prim. Pismo, EF-480309-1) in Adolfo Rodríguez Vidal v Santiagu de Chile (prim. Pisma, EF-500531-1, EF-500620-10 idr.).

^[14] Pismo članom Dela v Veliki Britaniji, EF-490119-3.

[15] Pismo Adolfu Rodríguezu Vidalu, EF-501028-7.

[16] Pismo članom Dela v Veliki Britaniji, EF-490530-2. ***Ne pozabite, da je oranje ledine trdo***, je ustanovitelj pisal tistim v Parizu, ***toda brez tega ni mogoča niti setev niti žetev*** (Pismo iz Madrida Fernandu Maycasu Alvaradu in Álvaru Calleju Goicoechei, EF-490418-2).

[17] Pismo iz Madrida članom Dela v Franciji, EF-490216-1.

[18] Pismo iz Madrida članom Dela v Združenih državah, EF-490223-2.

[19] Pismo iz Madrida članom Dela v Mehiki, EF-490418-5.

[20] Pismo, EF-500620-4. Kaj je pomenilo tisto prvo obdobje, opisuje ustanovitelj v pismu kardinalu Bernardu Griffinu (ki je bil westminstrski nadškof od leta 1943

in kardinal od leta 1946): ***Moji otroci v Londonu so doslej opravljali bolj pripravljajno duhovno dejavnost, ki je zaradi tega malo opazna. To je obdobje, ki ga je treba na začetku prehoditi vsepovsod, preden je mogoče izvajati obsežen apostolat: delo prilagajanja okolju, obvladovanja jezika, vzpostavljanja prvih stikov ...*** (Pismo, EF-500314-2).

^[21] Pismo, EF-500620-5.

^[22] Pismo, EF-510423-2.

^[23] Oktobra 1947 je šel José Ramón Madurga Lacalle, član Opus Dei, na Irsko, kjer je imel specialistični tečaj na Dublin University Collegeu. Po naročilu ustanovitelja je obiskal nadškofa, msgr. Johna Charlesa McQuaida. Nadškof si je njegovo navzočnost narobe razlagal, misleč, da je šlo za osnovanje nove redovne ustanove v njegovi škofiji. Kmalu zatem je po navodilu očeta v Dublin

odšel Pedro Casciaro, ki je skušal msgr. McQuaidu pojasniti resnično naravo in apostolat Opus Dei. Gospod nadškof ni dal dovoljenja za odprtje študentskega doma v Dublinu.

(Ustanovitelj je imel stalno navado, da apostolske dejavnosti vedno začne z dovoljenjem krajevnega ordinarija: *nihil sine episcopo*). Ustanoviteljevo pismo (EF-480311-4) in poznejši obiski, ki jih je opravljal José María Hernández Garnica, ter razgovor z nuncijem msgr. Ettorejem Felicijem niso spremenili mnenja msgr.

McQuaida, ki je bil popolnoma zaprt v svojem dojemanju Opus Dei, kot da bi šlo za redovno kongregacijo.

Enaka usoda je doletela druge poskuse, da bi mu pomagali razumeti povsem dopustno navzočnost nekaterih laikov na univerzi in njihovo pravico do opravljanja apostolata (prim. Pismo msgr. Johnu Charlesu McQuaidu, EF-510422-1). Končno je avgusta 1952, eno leto

pozneje, Álvaro del Portillo imel dolg pogovor z nadškofom, ki je potem dal svoje dovoljenje (11. 8. 1952) za odprtje dveh centrov v Dublinu, enega za moške in drugega za ženske (prim. AGP, oddelek Apostolska širitev, Irska I/5, 24 in I/5, 25). Odtlej je msgr. McQuaid izkazoval iskreno naklonjenost in dobro mnenje o Opus Dei.

[24] Pismo Joséju Ramónu Madurgi Lacalleu in Patricku Cormacu Burku, EF-500620-6.

[25] Prim. Pismo Franciscu Botelli Raduánu, EF-500623-1.

[26] Prim. *prav tam*.

[27] *Prav tam*.

[28] Svoje otroke je učil, pravi msgr. Álvaro del Portillo, da ***devetdeset odstotkov poklica dolgujemo svojim staršem. Velikokrat so bili oni tisti, ki so v naše življenje***

položili seme vere in pobožnosti; v vsakem primeru pa smo njihovi dolžniki, ker so nam dali življenje, nas vzgajali, nas osebno oblikovali (dobesedni navedek ustanovitelja: Álvaro del Portillo, *Sum.* 1340).

[29] Prim. Alejandro Cantero Fariña, *Sum.* 6670; Teresa Acerbis, *Sum.* 5005; Fernando Valenciano Polack, *Sum.* 7146.

[30] To je eno izmed nemirnih obdobj, ki obsega čas treh posvetitev Opus Dei (1951–1952). Leta 1971 je opravil še eno, in sicer posvetitev Svetemu Duhu, iz drugega nagiba in v drugačnih okoliščinah.

[31] Pismo Giocondi Lantini, EF-490705-1.

[32] Msgr. Juan Larrea Holguín se je rodil v Buenos Airesu 9. 8. 1927. Za sprejem v Opus Dei kot numerarij je zaprosil aprila 1949. Opravljal je

odvetniško službo, kasneje je bil posvečen v duhovnika (5. 8. 1962), nato pa je 15. 6. 1969 prejel škofovsko posvečenje. Bil je pomožni škof v Quitu (Ekvador), škof v Ibarri, 26. 3. 1988 je bil imenovan za nadškofa koadjutorja nadškofije Guayaquil (Ekvador) ter 7. 12. 1989 za nadškofa.

[33] Juan Larrea Holguín, *Sum.* 6026.

[34] Na pričanju, ki ga je v Rimu podal Umberto Farri, priča št. 3 (zasedanja 2–39, od oktobra 1981 do maja 1982), ta zadeva ni omenjena, saj priča takrat ni poznala dejstev. Vendar pa so v zasebnem družinskem arhivu, ki ga je leta 1985 Umberto Farri podedoval, zbrani dokumenti v zvezi s to zadevo. Med drugim tudi fotografska kopija protestnega pisma, poslanega papežu (25. 4. 1951), skupaj z zapisnikom o pripravi kasnejših različic. V omenjenem arhivu so prav tako ohranjeni

rokopisni popravki besedila s strani patra A. Martinija SJ, ki je bil glavni svetovalec v vsej tej zadevi, kar potrjujejo izvirniki trinajstih pisem, ki jih je pater A. Martini poslal gospodu Farriju in ki so vsa podpisana, nekatera med njimi na papirju z žigom različnih akademskih centrov (prim. arhivFarri, mapa Umberto).

^[35] Omemba, da so mladi hodili na duhovno vodenje, preden so začeli zahajati v Villo Tevere (pismo govori o »duhovnih očetih«), se ne zdi zanesljiva, kajti vseh pet vpletenih mladih je izjavilo in izjavo podpisalo, da nobeden od njih ni imel duhovnega voditelja, preden so se približali Opus Dei.

^[36] V pismu je kot nasprotnik Opus Dei omenjen tudi kardinal Giuseppe Siri, tedanji nadškof v Genovi. V resnici pa je prišlo do tega, da je bil slabo obveščen s strani nekega

jezuitskega patra in je zaradi nekaterih tendencioznih novic o Opus Dei nekaj let ostajal v oprezni drži. Nazadnje, ko je bil kardinal Siri v Rimu v času drugega vatikanskega koncila, je govoril z ustanoviteljem in mu povedal, koliko je trpel zaradi tistega redovnika in kako vesel bi bil, če bi lahko imel Delo v svoji škofiji. Prim. Pismo patra A. Martinija gospodu Farriju, 2. 11. 1951; v arhivu Farri, mapa Umberto; Luigi Tirelli, *Sum.* 4538; Giacomo Barabino, *Sum.* 4525; Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum.* 5209.

^[37] Pismo njegovi svetosti Piju XII. (25. 4. 1951); fotokopija izvirnika v arhivu Farri, mapa Umberto.

^[38] Prim. Francesco Angelicchio, *Sum.* 3499.

^[39] Mario Lantini, *Sum.* 3499.

^[40] Álvaro del Portillo, PR, str. 571. Ustanovitelj ni prenesel niti

najmanjše pripombe o tej temi, kot ponazarja Juan Udaondo v anekdoti, v kateri nastopa on sam. »V tistih dneh,« pripoveduje priča, »sem izvedel, da se je jezuitski pater Bellincampi, podžupnik koadjutor v župniji sv. Roberta Bellarmina v Rimu in pomočnik skupine skavtov v tej župniji, čutil prizadetega, ker so nekateri izmed njih obiskovali hišo na Ulici Bruno Buozzi in ker so med njimi Umberto Farri, Giorgio de Filippi in Salvatore Longo zaprosili za sprejem v Opus Dei. V svojem nezadovoljstvu je širil lažne in obrekljive trditve v zvezi z Delom in s 'skupino Špancev', kot jih je imenoval. Nekega dne, ko sem bil na samem z ustanoviteljem, mi je ušla nekoliko ostra pripomba čez patra Bellincampija. Ustanovitelj me je v trenutku prekinil. Odločno me je popravil, ker nisem znal živeti v duhu, kot nas je vedno učil: molčati, odpuščati, zadoščevati in moliti, ter mi je svetoval, naj ne samo molim za

patra Bellincampija, ampak naj tudi vzamem spokorni bič in za patra Bellincampija Bogu izročim lepo število udarcev« (Juan Udaondo Barinagarrementería, *Sum.* 5034).

[41] AGP, P01 I-1966, str. 27.

[42] *Pismo* 24. 12. 1951, št. 260.

[43] Ta oseba je v pismu dne 27. 4. 1951 sporočila gospodu Farriju: »Prosim vas, da me štejete za izvzetega iz kakršnekoli aktivnosti in pristopa, ki sem ga izrazil s podpisom izjave, povezane z našimi otroki in z Opus Dei.« Prim. arhivFarri, mapa Umberto; in izjave sinov podpisnikov: RHF, D-15002.

[44] *Prav tam.*

[45] PR vol. XVII, *Documenta* Vol. II, Opus Dei (*Consagraciones*), str. 5. Posvetitev se opravlja v vseh centrih Dela na praznik sv. Družine.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-posvetitev-sveti-
druzini-14-5-1951/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-posvetitev-sveti-druzini-14-5-1951/) (17. Feb. 2026)